

РЕШЕНИЕ

№ 31770

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 10.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9631** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Д. Р., лице без гражданство, страна на произход С., [дата на раждане], чрез адв. Я. К., срещу Заповед № 5364з – 4911 от 20.07.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, за срок не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 21.07.2026 г.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради постановяването ѝ при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка, в противоречие с материалния закон и принципът на пропорционалност. Твърди се, че неправилно в оспорения акт е прието, че лицето е гражданин на С., тъй като същото е лице без гражданство, с етническа принадлежност – кюрд. В тази връзка оспорващия се позовава на подадено заявление за получаване на статут на лице без гражданство в България, по което все още няма произнасяне. Изтъква се, че административният орган не е извършил преценка възможно ли е било налагането на по-лека мярка и директно е наложил най-тежката мярка по ЗЧРБ. Застъпва се тезата, че административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ доколкото С. не разпознава жалбоподателя като нейн гражданин и отказва да го приеме на своя територия. Според оспорващия след като е лице без

гражданство не е ясно на какво основание и по какъв начин ще бъде осъществена заповедта от 15.08.2024 г. за връщането му в С. – държава, чийто гражданин не е, а етническата му принадлежност като кюрд го излага на непосредствена опасност за живота и здравето му. В заключение се подчертава, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 34, ал. 3 и чл. 35 от АПК, както и на принципа на съразмерност заложен в чл. 6 АПК. Предвид гореизложеното се иска отмяна на заповедта.

В съдебно заседание се явява лично, с призован преводач и с упълномощен адвокат, поддържа жалбата, не сочи нови доказателства и не възразява да се приеме административната преписка. Моли съда да отмени оспорения акт, като присъди разноски за адвокат на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата като неоснователна, в открито съдебно заседание излага подробни съображения. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По отношение на жалбоподателя Д. Р., [дата на раждане] в С., с решение № 3066 от 10.04.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Същото е оспорено по съдебен ред, като с решение № 24155 от 14.07.2025 г., постановено по адм. дело № 5619/2025 г. по описа на Административен съд- София - град, жалбата му е отхвърлена. Съдебният акт е потвърден с решение № 13351 от 22.12.2025 г. по адм. дело № 9665 от 2025 г. ВАС.

В мотивите на решението на АССГ е отбелязано, че „чужденецът заявява, че е напуснал С. за първи път на 09.07.2024г. нелегално за Турция, където останал два - три дни. Края на август същата година влиза на територията на Република България отново нелегално. В деня на регистрацията напуснал самоволно лагера и се отправил към Германия, която била неговата крайна цел, но бил върнат защото тук бил подал молба за международна закрила. Молителят мотивира молбата си за международна закрила с проблеми свързани с войната и лошото икономическо положение на страната му по произход. Уточнява, че в С. условията на живот са много лоши, нямал документи в С., защото е кюрд. Заявява, че не може да се живее нормално и не може да си намери никаква работа. Добавя, че в С. не му стигали парите и би желал да подобри бъдеще ти си и да може да печели пари за да се изхранва. В проведеното с него интервю рег. № УП 6993/22.11.2024 г. Д. Р. Р. разказва, че е напуснал страната си заради проблеми свързани с влошената обща обстановка и поради трудното икономическо положение. Уточнява, че би желал да работи и да изпраща пари, тъй като е взел много пари на заем, за да успее да достигне Европа. Допълва, че в С. са останали да живеят майка му, двама братя и една сестра. В заключение чуждият гражданин заявява, че е работил в строителството. За себе си молителят споделя, че е учил до 6 клас. Сочи, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Споделя, че не е имал проблеми с официалните-власти, армията и полицията- в С.. Не е бил задържан, нито арестуван, съден или осъждан, не е заплашван лично. Разказва, че не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.“

Чужденецът подава последваща молба за международна закрила, но с Решение № 14-В/16.02.2026 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при МС не е допуснал последващата молба с вх. № УРИ-105400-205 от 30.01.2026 г. до производство по предоставяне на международна закрила. Това решение също е било оспорено по съдебен ред, но с решение №

18285 от 14.05.2026 г. по адм. д. № 3021 от 2026 г. на АССГ.

В мотивите на съдебния акт е посочено, „че с решение № 4-В/16.02.2026г. на Интервюиращ орган при ДАБ към МС, предмет на настоящото дело, не е допуснал последващата молба с вх. №УРИ-105400-205 до производство по предоставяне на международна закрила. След направен анализ на обстановката в С., в оспорваното решение е посочено, че мотивите на заявителя са оценени като неоснователни за търсене на закрила. Уточнено е, че в поредната молба не се откриват нови и нововъзникнали обстоятелства, свързани с причините за напускането и нежеланието му да се завърне в С., положението на молителя или страната му на произход, които да са релевантни по ЗУБ. Органът е заключил, че от информация съдържаща се в справка вх.№ МД-02-653/17.12.2025г., изготвена от Дирекция „Международна дейност на ДАБ-МС“, е видно, че положението в С. се подобрява, и въпреки все още ненапълно сигурната обстановка и отчитане на инциденти със сигурността не се установява безогледно насилие на територията на страната. Не може да се приеме, че спрямо заявителя ще са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на международна закрила. Органът е счел, че молителят използва последващата молба за предоставяне на международна закрила, за да осуети изпълнението на наложените принудителни административни мерки от органите на МВР, а именно да узакони нелегалния си престой на територията на Република България.“

Със заповед № 4522ПАМ -14/15.08.2024 г. на началника на ГПУ К. на жалбоподателя, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т.1 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С..

За обезпечаване на изпълнението на тази заповед е издадена и Заповед УРИ № 5392ПАМ -53/21.01.2026 г. на началник на отдел „Миграция“ при СДВР, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал.10 от ЗЧРБ, с която жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“.

На основание чл. 17 от Наредба № Из-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, Д. Р. е преместен на 17.06.2026 г. от СДВНЧ – С. в СДВНЧ – Любимец, където се намира и в момента.

На 26.06.2026 г. Д. Р. е подал заявление с вх. № 1054500-984 от 26.06.2026 г. по описа на дирекция „Миграция“ за предоставяне на статут на лице без гражданство, във връзка с което не е налице отговор от отдел ЗМБГ – ДМ.

На 10.07.2026 г. е проведена последваща беседа относно възможността за доброволно завръщане в страната на произход, във връзка с която е изготвена докладна записка рег. № 10545р-19955 от 10.07.2026 г. На проведената беседа оспорващият е заявил, че не иска да се възползва от предоставената подкрепа като част от Европейската реинтеграционна програма „Фронтекс“, не иска да се върне в родината си, а иска да остане в България. В тази връзка са му разяснени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 1, т. 1-3 ЗЧРБ обезпечителни мерки. Тъй като чужденецът не притежава паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който да предаде в залог, тази алтернатива е отпаднала и затова му е обяснена възможността да внесе като гаранция парични средства, за замяна на обезпечителната мярка. Разяснен му е и вариантът български гражданин или чужденец да внесе нотариално заверена декларация за осигуряването на жилище и финансова издръжка на лицето през време на престоя му в България. Р. е заявил, че не е сирийски гражданин, както е заявил при залавянето си, и е подал нова молба за статут на бежанец като лице без гражданство и чака отговор, след което ще прецени какво да прави, като към момента заявява, че няма възможност да се възползва от предложените му алтернативи.

Към административната преписка са приложени предложение за продължаване на срока за принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци“ към Дирекция „Миграция“ – МВР, приемо-предавателни протоколи, докладни записки.

В хода на административното производство е констатирано, че жалбоподателят е без документ за самоличност и не желае да се завърне доброволно в страната по произход –С..

Издадена е процесната заповед, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца с 6 месеца, считано от 21.07.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 17257/20.07.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи, както и с оглед гарантиране на успешното му извеждане.

В предложението конкретно е посочено, че е налице опасност от укриване на чужденеца. Със същия е проведена беседа на 10.07.2026 г. с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но същият не желаел да се завърне в родината си и отказва да съдейства на компетентните органи за установяване на неговата самоличност.

В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства касателно издаването на заповедта за продължаване на настаняването.

Органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата на валиден документ за задгранично пътуване и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК. Мотиви се съдържат и в предложението за продължаване на срока за принудително настаняване на

чужденеца в СДВНЧ с рег. № 5364р-17257 от 20.07.2026 г., което е допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. ОСГК на ВС.

Не са допуснати съществени нарушения на процедурата, такива, които да са засегнали правото на защита на лицето и да водят до издаване на акт с различно съдържание. В хода на съдебното производство е предоставена възможност за представяне на доказателства и обяснения, с което е гарантирано спазването на правото на защита в производството.

Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на когото е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административнопроизводствените правила. От приложената по делото преписка и докладна записка с рег. № 10545р-19955/10.07.2026 г. се установява, че с чужденецът е проведена беседа с цел да се завърне доброволно в страната по произход. Проведена е също така беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства пред компетентните органи.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: С: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други

достатъчни, но по-леки мерки.

В случая органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава валиден документ за задгранично пътуване, както и нежеланието му да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

Въз основа на представените по делото доказателства не може да бъде обоснован извод, че по отношение на чужденеца може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че от страна на чужденеца не е подадено искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежемесечно явяване в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си.

В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

В тази връзка са неоснователни оплакванията в жалбата, че административният орган неправилно е приложил най-тежката мярка без да обоснове липсата на предпоставки за прилагане на по-леките мерки, регламентирани в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т.3 ЗЧРБ.

В случая в предложението рег. № 5364р-17257/20.07.2026 г. на началник отдел ПНМ-ДМ са изложени мотиви за липса на възможност за прилагане на по-леките мерки спрямо чужденеца. Следва да се има предвид, че заповедта по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ е административен акт, издаден при условията на оперативна самостоятелност.

Следователно, законодателят е регламентирал една правна възможност, чрез която е предоставил на административния орган право да извърши преценка за всеки конкретен случай. Тази негова преценка е израз на вътрешно убеждение в рамките на предоставената му оперативна самостоятелност да избере по-тежката мярка. В тази връзка, излагайки съображения защо избира тази мярка, е достатъчно да се приеме, че преценката му е мотивирана.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

Наред с това, както основателно поддържа и ответника в проведеното съдебно заседание, недоказана остана застъпената от оспорващия теза, че същият е лице без гражданство доколкото не са ангажирани официални документи, че Сирийската арабска република не припознава Д. Р. като неин гражданин. Следва да се подчертае, че в хода на проведеното производство за предоставяне на международна закрила, както и при разглеждането на последващата молба с вх. № УРИ-105400-205 от 30.01.2026 г. за предоставяне на международна закрила, лицето е поддържало, че е гражданин на С.. От друга страна по делото не са налице и данни за приключило производство по реда на чл. 216-чл. 21к ЗЧРБ във връзка с подаденото от жалбоподателя заявление с рег. № 105400-985 от 26.06.2026 г. за предоставяне на статут на лице без гражданство.

В случая не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на Д. Р., обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България.

С оглед изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, Д. Р. следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за

заплащането на правната помощ, съдът определя на 102,26 евро.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 44-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р., страна на произход С., [дата на раждане] , чрез адв. Я. К., срещу Заповед № 5364з – 4911 от 20.07.2026 г. на директора на дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, за срок не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 21.07.2026 г.

ОСЪЖДА Д. Р., страна на произход С., [дата на раждане] , да заплати на дирекция „Миграция“ при МВР сумата от 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: